

Capitolul 7

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 7

Haman este demascat

Ceasul adevărului a sosit. Rolul lui Haman s-a sfârșit și planurile lui rele sunt anihilate. Este însă deosebit de important să vedem că acest rezultat este urmarea rugăciunilor și implorărilor Esterei. Tot așa este și astăzi, și tot așa va fi și în viitor cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare. Dumnezeu vrea cu plăcere să salveze, ca răspuns la rugăciunile poporului Său. Salvarea de sub puterea dușmanului este, ca să zicem așa, rezultatul rugăciunilor de mijlocire care se fac pentru poporul lui Dumnezeu. Tocmai pentru acest scop a fost așezată Estera în acest loc deosebit. Și, eu mă tem, că noi suntem prea puțin conștienți de ce poate da naștere rugăciunea și în zilele noastre pentru poporul actual al lui Dumnezeu, pentru noi ca creștini din aceste ultime zile înainte de revenirea lui Hristos. Dacă fiecare credincios, care prin har se află pe temelia bisericii din Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13), s-ar pune în joc cu adevărat pentru poporul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu ar putea și astăzi să facă minuni mari ale mântuirii pentru poporul Său (compară rugăciunea de mijlocire a lui Moise pentru popor, în afara taberei; Exod 33,7-11).

Aceasta este lupta spirituală, pe care noi o găsim aici, lupta rugăciunii. Dumnezeu dorește să I se facă rugăciuni. Estera nu era un bărbat, care să poată ridica sabia împotriva lui Haman. Însă ea obține biruința asupra lui și anume prin aceea că ea face cunoscut public împăratului rugăciunea ei de implorare (versetele 3 și 4). Este remarcabil, că rugăciunea este ultima parte a armurii spirituale, care ne este descrisă în Efeseni 6,10-20. Celelalte componente ale armurii sunt prezentate acolo simbolic, dar cu rugăciunea nu este așa. Să ne imaginăm: un soldat echipat cu toată armura îngenunche pe câmpul de luptă să se roage! Un astfel de soldat este aparent total lipsit de putere. El pare să fie o pradă ușoară pentru dușman. Dar în lupta spirituală este cu totul altfel. În lupta cu ispitele celui rău, rugăciunea este o armă importantă, pe care noi o prețuim așa de puțin. Rugăciunea era arma pe care a folosit-o Estera, și aceasta tocmai în prezența lui Haman! Aceasta are importanță și pentru noi: noi suntem înconjurați de puteri rele, care vor să producă pagubă poporului lui Dumnezeu, și tocmai împotriva acestor puteri este necesară rugăciunea. Noi avem putere mică și suntem total dependenți de sursele de ajutor divine. Puterea noastră constă în rugăciune.

Astfel, Estera imploră har pentru ea și pentru poporul ei. Totodată ea trebuie să facă și o mărturisire. În capitolul 2 ea a tănuțit cărei popor îi aparține și în ce relație stătea cu Mardoheu, dar aceasta se schimbă acum total (compară capitolul 2,10 cu capitolul 8,1). Aici ea vorbește deschis despre „poporul meu” (versetele 3 și 4). Ea recunoaște pentru prima dată că ea aparține acestui popor, care potrivit poruncii împăratului trebuia să fie nimic *într-o singură zi*. Ea se unește acum cu poporul lui Dumnezeu, cu poporul care mai înainte a fost numit „poporul lui Mardoheu” (capitolul 3,6). Ea recunoaște sincer: poporul lui Dumnezeu, poporul lui Mesia, acesta este poporul meu. Tot așa va fi cu fiecare credincios care în timpul actual poartă pe inimă cu adevărat pe poporul lui Dumnezeu. El se va identifica cu el și va apare înaintea feței lui Dumnezeu, ca să implore salvarea poporului *său*.

Capitolul 7

În istorisirea, pe care noi o avem aici, lucrurile stau puțin altfel, căci împăratul întrebă uimit: „Cine este acela și unde este acela care are de gând să facă așa?” (versetul 5) El încă nu știa, că Haman pusese ochii pe poporul împărătesei Estera, și ea îl demască prin cuvintele: „Apăsătorul, dușmanul, este Haman, răul acesta!” (versetul 6). Ea îl arată pe față, și eu cred, că aceasta este o lipsă la noi: noi nu știm totdeauna să desemnăm clar dușmanul – noi numim rar numele lui satana în rugăciunile noastre – și de aceea intervenim așa de puțin pentru poporul lui Dumnezeu. Estera a știut să descrie foarte clar pe dușman și ea l-a acuzat public. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată caracterul împotrivorului și ne face atenți cu privire la vicleniile lui. În felul acesta noi vom fi echipați și putem să spunem lui Dumnezeu în rugăciune ce pericole ne amenință și care este nevoia noastră. Cu capacitatea de judecată spirituală ne vom adresa lui Dumnezeu și vom implora salvarea poporului Său.

Tot așa va face în curând și rămășița lui Israel. Am spus deja mai înainte, că noi putem pune această carte în legătură cu prima și a doua carte a Psalmilor. Prima carte a Psalmilor corespunde capitolelor 1 și 2 din cartea Estera; acolo „rămășița” nu a ajuns încă în strâmtorare. În cartea a doua a Psalmilor ne aflăm profetic în timpul necazului cel mare, și acesta corespunde împrejurărilor critice în care se află Estera, Mardoheu și iudeii, începând cu capitolul 3. Însă atât în prima cât și în a doua carte a Psalmilor găsim cum rămășița vorbește lui Dumnezeu despre prigonitor, despre antihrist, și îl acuză public – așa cum face Estera aici! În Psalmul 10 ei îl acuză, și tot așa în Psalmul 52. În Psalmul 69, unde Duhul lui Hristos Se face una cu rămășița, are loc același lucru. Păcătosul, omul fărădelegii, omul păcatului îi amenință, și de aceea ei strigă la Dumnezeu după har și salvare.

Așa acuză Estera aici pe Haman cel rău, și după aceea se aprinde mânia împăratului. Împăratul s-a sculat cuprins de mânie (versetul 7), și în proverbe citim: „Mânia împăratului este un vestitor al morții” (Proverbe 16,14). Nenorocirea lui Haman este stabilită, și moartea îl așteaptă. Aceasta va fi curând și soarta dușmanilor poporului lui Dumnezeu, când mânia lui Dumnezeu se va aprinde împotriva lor.

Haman este spânzurat

După ce împăratul s-a sculat plin de mânie și s-a dus în grădina palatului, Haman încearcă să implore pe împărăteasa Estera pentru salvarea vieții lui. Dar era prea târziu! Haman – în timp ce implora viața sa – s-a aruncat chiar spre patul, pe care era Estera (versetul 8). Estera se putea acum realmente odihni (cuvântul „pat = perină” poate fi tradus și cu „pat de odihnă”). Dar pentru Haman era prea târziu ca să mai găsească odihnă. Estera, ca să zicem așa, din momentul în care a atins sceptrul de aur a găsit odihnă, și această odihnă nu i-o mai putea răpi nimeni. Însă Haman căuta odihnă, dar nu o putea găsi.

Aici doresc să mă abat scurt de la această istorisire și s-o aplic un moment la cei necredincioși, la aceia care sunt dușmani ai lui Dumnezeu și prin aceasta prieteni ai lui satana. Dacă tu încă nu cunoști pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, atunci și pentru tine va veni momentul când vei dori salvare, odihnă în ziua judecății și a mâniei lui Dumnezeu. Vei dori odihnă, dar vei constata că este prea târziu, că ușa harului s-a închis pentru tine. Ce descoperire îngrozitoare va fi aceasta! Să ști, un prieten al lui satana este totdeauna un dușman al lui Dumnezeu și de aceea al poporului lui Dumnezeu. Oameni ca Haman sunt totdeauna dușmani ai credincioșilor și nu au parte de odihna, de pacea cu Dumnezeu, pe care o

Capitolul 7

savurează aceștia. Acum este încă timpul când cel mai mare dușman al lui Dumnezeu dintre oameni poate primi odihna, dar curând va fi definitiv prea târziu. Atunci tu, ca și Haman aici, vei cădea pe pernă (patul de odihnă), dar nu vei putea găsi odihnă. De îndată ce împăratul se va întoarce din grădina palatului, el va avea numai de rostît o nouă acuzare și atunci famenii lui vor înțelege că a sosit ultimul ceas al lui Haman. Ei acoperă fața lui Haman, și pentru el va fi pentru totdeauna întuneric! Niciodată el nu a mai văzut pe împărat, pe Estera, creația frumoasă a lui Dumnezeu! Pentru el a devenit întuneric, și în ziua următoare a fost spânzurat.

Acum apare cineva, care până în momentul acela a tăcut, cu toate că el dispunea de informațiile importante. Acesta este Harbona, unul din famenii executivi (versetul 9), unul din cei șapte fameni, despre care a fost deja vorba în capitolul 1 versetul 10. El înțelege că acum a sosit momentul când trebuie să vorbească și să spună ceva în favoarea lui Mardoheu. Până în momentul acela el nu a făcut nimic, căci nimeni nu îndrăznea să se așeze public de partea omului care nu își pleca genunchii înaintea lui Haman. Chiar și atunci când Mardoheu a fost onorat de împărat, Harbona nu a vorbit. Dar acum își deschide gura și vorbește despre spânzurătoarea, pe care Haman a făcut-o pentru Mardoheu. Tot așa va veni momentul în viața ta și a mea, când nu vom mai putea tăcea și vom mărturisii public despre Mântuitorul nostru și despre crucea pe care El a atârnat cu adevărat. Tot așa a fost și cu Iosif din Arimateea și cu Nicodim, care la început nu au avut curajul să se opună deținătorului puterii, care voia să omoare pe Hristos. Și în viața lor a venit momentul, când au trebuit să vorbească și să se așeze public de partea Domnului lor lepădat (vezi Ioan 19,38-42).

Harbona vorbește, și apoi rolurile se schimbă. Împăratul rostește nemijlocit sentința și Haman are soarta pe care el a rezervat-o pentru Mardoheu: el este atârnat de spânzurătoarea pe care el o pregătise pentru Mardoheu. Tot așa se petrec lucrurile și în marea luptă dintre Hristos și satana. Rolurile se vor inversa curând, și atunci satana va primi judecata de care a avut parte Domnul Isus în cele trei ore îngrozitoare de întuneric: judecata părăsirii de către Dumnezeu. Spânzurătoarea era deja pregătită pentru Haman și tot așa focul veșnic este pregătit deja pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41). Sentința lui este hotărâtă, stăpânitorul lumii acesteia a fost judecat (Ioan 16,11), și ea va fi executată, când el va fi aruncat în iazul care arde cu foc și pucioasă (Apocalipsa 20,10).